

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Ndt/3/2018
Identifikačné číslo spisu: 3816010364
Dátum vydania rozhodnutia: 31. januára 2018
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia:
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3816010364.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela v trestnej veci obžalovaného Q. A. a spol., pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí 31. januára 2018 v Bratislave, v konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/91/2016, o návrhu obžalovaného V. K. na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 23 ods. 1 Trestného poriadku trestná vec obžalovaného Q. A. a spol., vedená na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/91/2016, sa tomuto súdu n e o d n í m a.

O d ô v o d n e n i e

Na Okresnom súde Prievidza sa pod sp. zn. 1T/91/2016, vedie proti obžalovaným Q. A. a V. K. trestné stíhanie pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v čase od 04:00 hod. do 05:00 hod. dňa 5. septembra 2014 v katastri obce M., okres W., s úmyslom odcudziť traktor, po predchádzajúcej dohode spoločne prišli na osobnom motorovom vozidle zn. Škoda Octavia, evidenčné číslo J., ktoré riadil obžalovaný Q. A. pred chatou č. XXXX v B., kde sa nachádzal odstavený traktor zn. Zetor 6045 červenej farby, výrobné číslo karosérie XXXXX, rok výroby 1983 bez evidenčného čísla s navijakom a radlicou, ktorý nezisteným spôsobom naštartoval obžalovaný V. K., pričom obžalovaný Q. A. dával pozor a následne ho sprevádzal za traktorom až pri obci H. a obžalovaný V. K. vykonal s traktorom jazdu do obce K., kde traktor schoval, rozobral na jednotlivé časti, z ktorých bola veľká časť nájdená dňa 19. septembra 2014 pri domovej prehliadke, čím spôsobili poškodenému R. V. škodu odcudzením vo výške 8.341,- €. Obžalovaný V. K. písomným podaním z 15. novembra 2017 podal návrh na odňatie a prikázanie veci podľa § 23 Trestného poriadku. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky z dôležitých dôvodov odňal trestnú vec obžalovaného V. K. a obžalovaného Q. A. vedenú na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 1T/91/2016, tomuto Okresnému súde Prievidza ako aj Krajskému súdu v Trenčíne a aby trestnú vec prikázal inému súdu mimo obvodu Krajského súdu v Trenčíne. Dôležité dôvody odôvodnil tým, že všetci sudcovia Okresného súdu Prievidza a Krajského súdu v Trenčíne sú zaujatí a predpojatí voči osobe obžalovaného V. K., konajú nezákonne, svojvoľne a nie sú preto obžalovanému V. K. poskytnuté záruky na spravodlivé súdne konanie. Zároveň navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal postup Okresného súdu Prievidza a prehrál si na

zvukovom nosiči záznam z pojednávania v tejto trestnej veci, z ktorého vyplýva arogantný, svojvoľný, nezákonný a predpojatý postup sudcu. Dňa 19. januára 2018 bola predmetná vec predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na rozhodnutie o návrhu obžalovaného V. K. na odňatie tejto trestnej veci Okresnému súdu Prievidza a jej prikázanie inému súdu mimo obvodu Krajského súdu v Trenčíne. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd príslušný podľa § 23 ods. 1 veta za bodkočiarkou Trestného poriadku na rozhodnutie o delegácii veci (najbližšie spoločne nadriadený súd pre Okresný súd Prievidza a iný okresný súd mimo obvodu Krajského súdu v Trenčíne), preskúmal predložený spisový materiál a zistil, že nie je daný zákonný dôvod na odňatie tejto trestnej veci príslušnému súdu a jej prikázanie inému súdu. Úvodom treba poznamenať, že ide v poradí už o tretí návrh obžalovaného V. K. na odňatie veci Okresnému súdu Prievidza. Hoci podľa § 23 ods. 3 posledná veta Trestného poriadku o návrhu na odňatie a prikázanie veci, ktorý je založený na tých istých dôvodoch, pre ktorý už bolo rozhodnuté sa nekoná, preskúmaním všetkých troch doterajších návrhov obžalovaného V. K. dospel súd k záveru, že v naposledy podanom návrhu uplatňuje obžalovaný iné dôvody, najmä svojvoľný a nezákonný postup sudcov Okresného súdu Prievidza (v prvom návrhu poukazoval na nedôveru k sudcom tunajšieho okresného súdu a v druhom na nedôveru k obhajcovi JUDr. Vladimírovi Mikušovi a podráždenosť zákonného sudcu, z ktorého má obžalovaný psychický strach), a preto sa Najvyšší súd Slovenskej republiky naposledy podaným návrhom obžalovaného zaoberal, pričom uvádza nasledovné skutočnosti. V zmysle § 23 ods. 1 Trestného poriadku z dôležitých dôvodov môže byť vec príslušnému súdu odňatá a prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa; o odňatí a prikázaní rozhoduje súd, ktorý je obom súdom najbližšie spoločne nadriadený. Podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi. Príslušnosť súdu ustanovuje zákon. Ústava Slovenskej republiky v článku 48 ods. 1 poskytuje každému, a teda aj obžalovanému V. K. právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Na rozhodnutie o odňatí veci vecne a miestne príslušnému súdu a jej prikázanie na ďalšie konanie inému súdu toho istého druhu a stupňa podľa § 23 Trestného poriadku musia vždy existovať dôležité dôvody, ktoré svojím významom a závažnosťou odôvodňujú výnimku z ústavnej maximy - práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi. Medzi dôležité dôvody okrem iného nepochybne patrí aj požiadavka zabezpečenia spravodlivého procesu vykonaného nestranným súdom. Záruku, že vo veci bude konať nestranný súd, poskytuje obžalovanému článok 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Z tohto článku okrem práva na určitú kvalitu spravodlivého procesu vyplýva aj právo na nestranného sudcu. Nestrannosťou treba rozumieť absenciu predsudkov alebo predpojatosti. Nestrannosť je potrebné skúmať z dvoch hľadísk, a to zo subjektívneho hľadiska nestrannosti, čo znamená, že je potrebné zistiť osobné presvedčenie sudcu prejednávajúceho prípad a z objektívneho hľadiska nestrannosti, t. j. je potrebné zistiť, či sú poskytnuté dostatočné záruky pre vylúčenie akejkoľvek pochybnosti v danom smere. V prípade subjektívneho hľadiska nestrannosti sa nestrannosť sudcu prezumuje až do predloženia dôkazu o opaku (Piersach v. Belgicko - rozsudok ESLP z 1. októbra 1982). Objektívna nestrannosť sa posudzuje podľa vonkajších objektívnych skutočností. Platí tzv. teória zdania, podľa ktorej nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký objektívne javiť v očiach strán. Objektívne hľadisko je založené na existencii dostatočných záruk pre vylúčenie akejkoľvek legitímnej pochybnosti o zaujatosti sudcu. Spravodlivosť nielenže má byť vykonaná, ona sa musí aj javiť, že je vykonaná (Delcourt v. Belgicko - rozsudok ESLP zo 17. januára 1970, Saraiva de Carvalho v. Portugalsko - rozsudok ESLP z roku 1994). V prípade ak sa vecnými a relevantnými argumentmi nepreukáže absencia predsudkov alebo predpojatosti procesne činných sudcov, v tomto prípade namietaných všetkých sudcov Okresného súdu Prievidza, resp. podľa obsahu návrhu obžalovaného V. K. aj namietanú zaujatosť sudcov Krajského súdu v Trenčíne, potom nie je možné vysloviť, že sú u nich dané predpoklady na zaujaté konanie a rozhodovanie, a tým existencia dôvodu či dôvodov na ich vylúčenie. Konkrétne dôvody, pre ktoré je sudca vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, sú uvedené v ustanoveniach § 31 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku. Z predloženého spisu nevyplývajú dôvody na vylúčenie sudcov Okresného súdu Prievidza v zmysle § 31 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky upriamil pozornosť na skúmanie dôvodov na vylúčenie sudcov podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu pochybnosti o nezaujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci alebo osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre ich pomer k inému orgánu činnému v

trestnom konaní, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky však nezistil žiadny dôvod na vylúčenie všetkých sudcov Okresného súdu Prievidza podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku. Obžalovaný V. K. v konečnom dôsledku ani žiadnu takúto skutočnosť konkrétne nenamietal a len vo všeobecnosti poukazoval na svojvoľné a nezákonné konanie všetkých sudcov Okresného súdu Prievidza, ktoré nijakým spôsobom konkrétne neodôvodnil. Z týchto skutočností samých o sebe ako ani z vyjadrení sudcov dotknutého okresného súdu však nevyplýva ich zaujatosť. Takýto stav vylučuje možnosť úvah o odňatí veci Okresnému súdu Prievidza pre to, že by jeho sudcovia boli vylúčení z vykonávania úkonov v trestnej veci obžalovaného V. K.. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení všetkých okolností prípadu teda konštatuje, že neexistujú žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali obavu zo zaujatého konania a rozhodovania sudcov Okresného súdu Prievidza v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1T/91/2016 a nezistil žiadne skutočnosti čo i len naznačujúce absenciu neustrannosti a predpojatosti sudcov Okresného súdu Prievidza, pričom len predpokladaný subjektívny názor obžalovaného o možnom narušení objektivity rozhodovania súdu a to bez priliehavých relevantných argumentov, nemôže byť dôvodom na vylúčenie sudcov z konania, tak ako to predpokladá ustanovenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku, a teda ani dôležitým dôvodom na odňatie veci. Na podklade týchto skutočností možno preto konštatovať, že Najvyšší súd Slovenskej republiky doposiaľ nezistil žiaden dôležitý dôvod, ktorý by odôvodňoval odňatie veci príslušnému súdu. Pokiaľ ide o námietku obžalovaného, ktorou v podstate namieta svojvoľnosť a nezákonnosť postupu súdu na pojednávaní, tu treba uviesť, že obžalovaný namieta otázky, ktoré je možné riešiť realizáciou ochrany práva obžalovaného na obhajobu podaním riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov oprávnenými osobami. Z tohto dôvodu procesný postup súdu nie je dôvodom na rozhodnutie súdu, ktorého sa obžalovaný podaným návrhom domáha a nie je dôvodom ani pre vylúčenie sudcov. Pokiaľ ide o návrh obžalovaného V. K. smerujúci voči Krajskému súdu v Trenčíne, Najvyšší súd Slovenskej republiky o ňom nerozhodoval vzhľadom k tomu, že aktuálne v označenej trestnej veci žiadne konanie pred týmto súdom neprebíha, a preto sa námietkou obžalovaného vo vzťahu k možnej zaujatosti a porušeniu záruky neustrannosti súdneho konania vo vzťahu ku krajskému súdu nepovažoval za potrebné bližšie zaoberať a rozhodnutie v tomto smere by bolo predčasné. Na základe vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie :

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.